

Nr 265.

Av herr Linnér m. fl., om anordnande av en särskild försäkring för fiskare avsedd försäkring av redskap mot skada för olycksfall under fiske.

De svenska havsfiskarna äro utsatta för stora risker icke blott till liv utan även till egendom. Deras redskap kräva förhållandevis stora kapitalutlägg. Enligt meddelade upplysningar kostar en utrustning strömmingsskötar med tillbehör för ett båtlag omkring 1,500 kronor samt vadare och garn, som i allmänhet användas av västkustens fiskare, omkring 12,000—13,000 kronor för vadlag. Sammanlagda värdet av redskapen i riket kan icke uppgivas. Till belysning av storleksordningen torde kunna nämnas, att i Uppsala län beräknats att värdet skulle uppgå till icke fullt 250,000 kronor.

I regel äro fiskarna hänvisade att köpa sina redskap till en del på kredit. Om en fiskare eller ett båtlag genom en olyckshändelse förlorar sina redskap, blir därför ganska ofta följden, att fiskaren måste begära ny kredit, innan han hunnit betala sin föregående skuld. Särskilt gäller detta, om olyckan inträffar under sådana tider, då förtjänsten på fisket är mycket knapp såsom förhållandet varit under de senaste åren. Förlustrisken gäller därför för fiskaren hela möjligheten att bedriva näringen. Det händer därför icke sällan, att han vågar sitt och sina kamraters liv för att rädda sina redskap och därmed levebrödet för sig och sin familj.

Under dessa förhållanden skulle en försäkring, som skyddar fiskarna mot åtminstone huvudparten av förlusten i händelse av olycksfall, för fiskarna hava stor betydelse. Försök gjordes också på sin tid i Bohuslän att ordna en sådan försäkring genom en förening bland fiskarna själva. Under den tid, då inkomsterna voro goda och premierna utan svårighet kunde betalas, höll föreningen samman. Sedermera har den måst upphöra med sin verksamhet. En privat affärsmässig försäkring skulle antagligen kräva så dyra premier, att de flesta fiskare icke skulle anse sig hava råd därtill.

Hur högt den verkliga risken bör beräknas och således vilka premier, som äro erforderliga, kan icke för närvarande angivas. Det torde dock böra framhållas, att risken för förstöring genom vårdslöshet är mycket ringa. Den största garantien i detta avseende ligger däri, att redskapen för fiskarna själva äro en så oundgänglig inkomstkälla. De göra därför sitt yttersta för att bevara sina redskap. Genom en lämplig maximitid för försäkringen torde den risk, som kan sammanhänga med redskapens slitning, kunna avlägsnas.

Huru frågan tekniskt skall lösas kan naturligtvis för närvarande icke angivas. Det synes dock övervägande sannolikt, att statens medverkan erfordras

för att en försäkring skall kunna genomföras. Närmast till hands ligger det, att tänka sig en anordning liknande den särskilda för fiskare avsedda försäkringen mot skada till följd av olycksfall enligt förordningen den 11 juni 1918 med däri gjorda ändringar.

En utredning i ämnet torde utan större apparat kunna verkställas genom fiskeritjänstemän och bedrivs med den skyndsamhet, som frågans vikt för fiskarna kräver.

På grund av vad som sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående anordnande under statens medverkan av en särskild för fiskare avsedd försäkring av redskap mot skada till följd av olycksfall under fiske.

Stockholm den 21 januari 1933.

Frans Hansson.

Ernst V. Olsson.

*S. Linnér.
Adolf Wallerius.*